

ГОДИНА УШ

ФЕВРУАРИ 1899 г.

КНИЖКА VI.

Младина

СПИСАНИЕ ЗА ДѢЦА.

Н. Ц. В. Княгиня МАРИЯ ЛУИЗА † 19 Января 1899 г.

На 19 Януари т. г. въ 11 часа и 10 минути прѣди обѣдъ умрѣ първата **Българска Княгиня Мария Луиза**. Тази скръбна вѣстъ се прѣснѣ на всегждѣ изъ отечеството ни и потопа въ скръбъ цѣля български народъ.

Н. Царско Височество Княгинята е родена на 5-й Януари 1870 год. и е първа дъщеря на **Н. Ц. Височество Робертъ Бурбонскій**, който живѣе въ Италия.

Когато за прѣвъ нѣтъ прѣди петъ години, дойде въ България, венчки се радвахме, че слѣдъ 500 годишно робство подъ турцитѣ, ний сега сме свободни и си имаме Българска **Княгиня**.

И наистина **Н. Ц. В. Княгинята** ѣ обикнѣхъ всичкитѣ Българи. Сѣщо и тя отъ сърдце обикнѣ новото си отечество — България. Въ скоро врѣме изучи нашия езикъ и започнѣ да помага и да дава примѣръ на Българитѣ. Тя ходѣше просто облѣчана, защото не обичаше да се гизди. Тя помагаше на бѣднитѣ, като имъ даваше постоянно помощи. Тя умрѣ,

но нейното добро сърдце и душа, ще помни всѣки Българинъ до като бѣде живъ.

Добрата и обичната ни *Княгиня* не можа за дълго да поживѣе въ милото ни отечество. Смъртѣта много скоро ѝ грабнѣ, като остави четире малки дѣтица: Борисъ, Кирилъ, Евдокія и Надѣжда. Сега тѣ сѣ сирачета, нѣматъ майка да ги помилва и имъ се радва. Прѣстолонаслѣдника *Борисъ*, макаръ и малъкъ, но и той вече разбира, че милата му майка не е вече жива и постоянно е плачелъ, като е казвалъ: „Ний нѣмаме майка! Ний нѣмаме майка!“

А колко ги тя обичаше! Тѣ бѣха нейната утѣха. И когато да умира, тя е прѣгърнѣла Бориса и му е казала: „*Когато станешъ князь, бѣди добъръ господарь.*“ Съ тѣзи думи *Княгинята* се простила съ този свѣтъ. **Вечна и паметъ!**

Кокиче.

— «Ахъ, кокиче,
Цвѣте мило,
Що си толкозъ
Подранило?

Па се криешъ
Въ трънка суха
Край горичка
Още глуха.

Пукашъ своята
Пжпка нѣжна,
Лъсва чашка
Бѣлоснѣжна.

Мамишъ наштъ
Двѣ очички
Да те диримъ
Изъ горички;

Да се гушимъ
Въ хресталака
Двама съ мойта
Мила кака.

— «Ахъ, Еленче,
Драго, мило,
Азъ съмъ рано
Подранило

Да ви дирѣжъ
На кждѣ сте,
Да ви кажжъ
Благн вѣсти:

Снѣгъ покрива
Ощъ полето,
Ти самичко
Идешъ, клето.

Зима съ хали,
Мразовеѣ
Вечъ се вдига,
Мило дѣте!

Топълъ вѣтрецъ
Ще повѣе,
Слънце ясно
Ще огрѣе.

Всѣка билка
Ще поникне,
Трѣва млада
Пакъ ще бликне.

Иджтъ, иджтъ
Съсъ пѣснички
Ваштъ драги
Ластовички.

И овчарче
По баири
Съ кавалъ меденъ
Ще засвири.

Мжтна вода
Ей протече —
Красна пролѣтъ
Иде вече.

Ц. Калчевъ.

ЛАЛКИНИЯТЪ ПОДАРЪКЪ.

Лалка получила за именния си день кукла и шарена топка. Отъ двѣтъ игрушки Лалка обичала най-много куклата; за това тя съ нея по вече играяла, отколкото съ топката. Всѣки пѣтъ, когато се връщала отъ училището, тя най-напрѣдъ сѣдала да си приготви уроцитѣ, че послѣ земала играчкитѣ си и се наигравала съ тѣхъ до насита.

Тя започвала да играе съ куклата тѣй, както майка и разигравала и прѣспивала малкото и сестриче *Еленка*. Понѣкога тя посочвала на куклата съ прѣстъ, като че иска да ѝ каже:

„Да спиишъ вече сама, че азъ отивамъ на училище на работа; кога си свърши

работата, тогасъ пакъ ще играемъ“.

Но Лалка не забравяла и топката: щомъ като се насити на куклата, тя тосъ частъ грабва топката и, хайде на двора да играе съ братчето си *Иванча* на „ритни топъ“.

Като се редила съ двѣтъ играчки, Лалка не имтъ се насищала тъй лесно, както другитѣ дѣца, които играхтъ се съ една играчка.

КУЦЛЮ.

танчо е чистъ, добъръ и прилеженъ ученикъ. Той си билъ навѣхналъ кракътъ и за това накуцвалъ, когато вървѣлъ.

Другаритѣ му тичали слѣдъ него и се подигравали. Станчо плачалъ отъ тѣхнитѣ подигравки, защото му било много мъчно. Веднѣжъ той се обърналъ да се запази отъ тѣхъ; тѣ се стрѣснали и захванали да бѣгатъ назадъ. Въ това врѣме единъ отъ тѣхъ се спъналъ, падналъ върху единъ камѣкъ и си счупилъ кракътъ.

Станчо оздравѣлъ, а другарѣтъ му останалъ до животъ куцъ.

И В А Н Ч О .

Иванчо пишеше задачите, които учителя имъ бѣше задалъ за домашна работа.

Въ това врѣме *Щеря*, тъй се казваше малкото имъ кученце, се исправи задъ него на задните си крака. То правѣше това за да му даждѣтъ да си хапне

пѣщичко. Иванчо написа задачите и радванъ че свърши домашната си работа, ритнѣ Щеря съ венчката си сила.

Кучето жалостно неквича и избѣга.

Иванчо остави плочата до стола и излѣзе да си поиграе. Слѣдъ малко дойде Щерю и съ языка си облиза всичко, що бѣше написано на плочата.

Вечеръта Иванчо отиде да вземе плочата си и да ѝ прѣгледа още веднѣжъ. Но колко останѣ зачуденъ, като видѣ че на плочата нѣмаше нищо написано! Той

се расплака и отиде да попита по малки-тъ си сестричета, кой му е истрилъ написаното.

Тогава майка му, като се научи защо плачеше Иванчо, каза му:

„Който се отнася лошо съ животнитѣ, когато тѣ нищо не сж му направили, когато и да е си отмъщаватъ за направеното имъ зло“.

КАКЪ СТАВАТЪ РѢКИТѢ.

сѣки отъ васъ знае, че рѣкитѣ изви-
ратъ отъ планинитѣ. Азъ ще ви рас-
кажа отъ кждѣ се взема тази вода въ
планинитѣ, която истича отъ тамъ и
дава началото на рѣката.

Отъ топлината на слънцето частъ
отъ водата на рѣкитѣ, езерата, море-
тата и океанитѣ се испарява и отива на високо въ видѣ
на облаци, отъ кждѣто пакъ пада на земята въ видѣ
на дъждъ. Една частъ отъ тази вода (дъжда) се испа-
рнява, а другата се изгубва и отива на дълбоко въ зе-
мята. Но на всѣкждѣ водата не може да си про-
бне пжтъ въ земята, защото срѣща каменлива и друга
твърда земя. За това водата си търси по мека земя,
или пукнатини, до като си намѣри нѣкое мѣсто — ниско
подъ планината, отъ кждѣто пакъ излиза на вънъ. На
такова мѣсто ний казваме **изворъ**. Изворътъ е глава
на рѣката.

Но рѣкитѣ не ставатъ само отъ изворитѣ. Вий зна-
ете, че по върховетѣ на високитѣ планини и лѣтно врѣ-
ме има снѣгъ, защото тамъ е студено и снѣга не може
да се стопи. Може би, ще си помислите, че като не мо-
же да се стопява снѣга по върховетѣ на планинитѣ,

тамъ ще се натрупа много снѣгъ, и планинитѣ ще растъжтъ всѣка година на височина. Ала това не е така: височината на планинитѣ си остава сжщата, а повечето отъ снѣгътъ пада надолу изъ дълбочинитѣ и доловетѣ въ видъ на **ледникъ**.

Ето какъ става ледника: по върховетѣ на планината се натрупва много снѣгъ; долнитѣ пластове на снѣгътъ се натискатъ отъ горнитѣ и той става твърдъ. Така снѣгътъ се натрупва на купове, които отъ тежината си захващатъ да се плъзгатъ надолу по стръмнината на планината. Като се свлача снѣгътъ надолу, натиска планинскитѣ скали и по нѣкога кърти отъ тѣхъ доста голѣми камъне. Това не е вече снѣгъ, а ледъ; защото снѣгътъ, като се плъзга на долу, налѣга се и се прѣобръща въ чистъ и прозраченъ ледъ. На този снѣгъ, казваме **ледникъ**.

Като се спуша отъ планината, долния край на ледника прѣминува все по-вече и по-вече въ по-топлъ въздухъ и най-сетнѣ достига до такова мѣсто, дѣто по нататъкъ не може вече да иде. Тамъ той много бързо се топи и става глава на буенъ потокъ вода.

Както виждате рѣкитѣ водѣтъ началото си отъ изворитѣ и отъ ледницитѣ въ планинитѣ. Такъвъ ледникъ има въ Стара-Планина при върха „Бузлуджа“, отъ който извира рѣката Янтра. Такива ледници има на много мѣста по Стара-Планина. Ледници има и по другитѣ високи планини въ България. Но най-много ледници има въ по високитѣ планини, които се намиратъ въ Европа, Азия и Америка.

ЗВѢЗДИЦА.

Вечерь, мили,
О, дѣчица,
Азъ ви свѣтижъ
Катъ сестрица.

Вий кога сте
Въ сѣнь, дълбоко,
Азъ трѣптъжъ си
На високо.

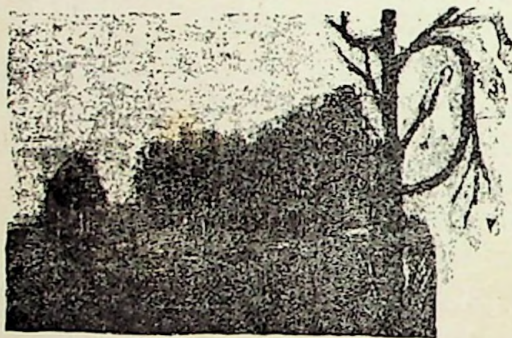
А сестри ми
Сж безчетни,
Всички златни
И привѣтни.

Ний задружно
Си живѣемъ,
И надъ цѣлъ свѣтъ
Всички грѣемъ

Нощемъ небо
Погледитѣ,
Мене вие
Ще съзрѣте.

Чуйте, чуйте,
Вий, дѣчица:
Ази свѣтла
Сѣмъ звѣдица.

Ив. Арнаудовъ.

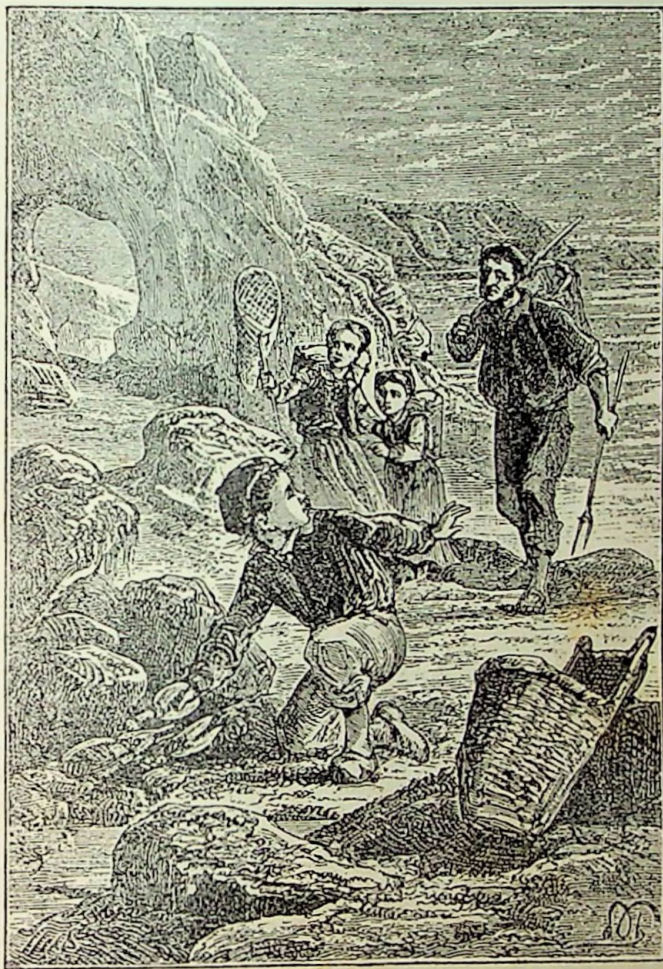

ЛОВЪ НА РАЦИ.

ацитѣ въ нѣкои мѣ-
ста сж обыкновенна
храна на челоувѣка, а
на нѣкои мѣста, на-
противъ, се срѣщатъ
твърдѣ рѣдко; зашто-
то въ нѣкои рѣки и

морета ги има въ голѣмо изобилие, а въ други ги нѣма
никъкъ. Така напр. въ *Норвегия* ги има толкова много,
че служатъ за всѣкидневно ястие дори и на най-бѣдни-
тъ семейства.

По видъ рацитѣ на всѣкъждѣ не биватъ еднакви. Споредъ водитѣ, въ които се вѣдѣтъ, распознаваме два вида раци: *морски*, които живѣятъ въ морето и *рѣчни*, които живѣятъ въ рѣкитѣ. А споредъ направата на тѣлото имъ, распознаваме сѣщо тѣй два вида: *прави* и *криви* раци.

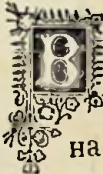

По насъ рацитѣ ги изваждатъ за проданъ само на мѣстнитѣ пазари, а нѣгдѣ даже не ги смѣтатъ за храна, защото другата храна е изобилна и ефтина, та и бѣднитѣ челоуѣци си ѝ набавяѣтъ съ малко разноски. Но въ Норвегия, Франция и др. държави, рацитѣ сж на почитъ и челоуѣцитѣ тамъ извличатъ отъ тѣхъ голѣма облага. Ловяѣтъ ги въ голѣмо количество като скомриитѣ, очистватъ имъ добръ горнята кора и ги запечатватъ въ кутин като сарделитѣ. Тогава ги распращатъ по ония мѣста, въ които хората сж петимни за *раци месо*, напр. въ Англия.

Ловитбата на рацитѣ става съ голѣми кошове и сакове и то ношно врѣме при най-голѣмата *тишина* и *тъмнина*. Най-голѣмитѣ неприятели на рацитѣ, слѣдъ челоуѣка, сж голѣмитѣ риби, които ги поглѣщатъ по десетина на едно ядене.

Рацитѣ сж вкусни за ядене, но не сж полезни за всѣки стомахъ: тѣ лесно повреждатъ болния стомахъ и го правяѣтъ неспособенъ да смила и другитѣ храни.

ТРИТѢ БРАТЧЕТА.

 въ едно малко селце живѣеше Петръ съ жена си Екатерина. Тѣ бѣхж много бѣдни. Малката имъ кжщица бѣше прилупена и студена—вѣтрѣтъ прѣминаваше прѣзъ дупкитѣ на вратата и прозорцитѣ и ги караше да трѣператъ отъ студъ. Прѣди нѣколко дена дървата имъ се свършихж и сега нѣмахж вече съ какво да си накладжъ огнь. Врѣмето ставаше по-студено. Земята отново се покри съ снѣгъ.

Петъръ имаше три малки дѣца: Михаилъ, най-го-

лѣмото, на 10 години; Кирилъ—на 8 години и Цвѣтко, най-малкия, на 6 години.

Дѣцата трѣперяхъ отъ студъ, но тѣ знаяхъ че дървата се бѣхъ свѣршили и че нѣмаха отъ гдѣ да взематъ . . . Тогава Михаилъ каза на братчетата си: „Да отидемъ въ гората; ще съберемъ паднѣлитѣ клончета, ще ги направимъ на товаръ и ще ги донесемъ тука“.

Тритѣ дѣца се упѣтихъ къмъ гората. Слѣдъ малко тѣ вече не виждаха тѣхната малка кѣщица. Навлѣзоха въ гората и започнахъ да събиратъ паднѣлитѣ клончета. Тѣ бѣхъ тѣй заняти съ работа, та не забѣлѣжихъ кога се е мръкнѣло. Нощта настѣпваше. Михаилъ събра на *товаръ* набранитѣ дърва и трѣгнахъ да си отиватъ.

Но тѣ изгубихъ пѣтя. Снѣгътъ валѣше и бѣше затрупалъ пѣтеката, по която дойдохъ въ гората. Сега тѣ вървѣха много бавно, защото снѣгътъ налѣпваше по краката имъ. Слѣдъ малко дѣцата се уморихъ. Малкия Цвѣтко не можеше вече да върви . . . Какво да се прави? Тѣ бѣхъ сами верѣдъ пустата гора. Горкитѣ! Тѣ не знаехъ на кѣдѣ да вървѣтъ, нито пѣкъ можехъ да видѣтъ на коя страна е тѣхното село. Михаилъ взема Цвѣтка на гърба си, но слѣдъ малко той се спре—товарътъ му дойде много тежъкъ. Тритѣ братчета захваняхъ да плачѣтъ . . .

Ставаше по студено. Вѣтрътъ се усили и зѣмразяваше сълзитѣ по бузитѣ имъ. Рѣцѣтъ имъ се вдървихъ отъ студъ, а краката имъ не можехъ вече да се движатъ. Тогава тѣ седнѣхъ на паднѣлитѣ дървета и се притиснѣхъ едно до друго, за да се стоплѣтъ.

Цвѣтко бѣше много измръзнѣлъ. Михаилъ го прѣгърнѣ и искаше да го стопли у себе си, ала малкия Цвѣтко бѣше замръзнѣлъ отъ студъ. Нажали ли се Михаилъ заради малкото си братче: съблече дрѣхата си, уви Цвѣтка, а той останѣ безъ дрѣха на студения вѣ-

търъ. Тѣй сгушени, третѣ малки братчета останѣхъ на снѣга въ срѣдѣ гората

Въ това врѣме родителитѣ имъ бѣхъ много безпокойни. Тѣ не знаехъ гдѣ сѣ отишле. Петъръ отъ врѣме на врѣме отиваше навънъ и гледаше дано се зададѣтъ отъ нѣгдѣ. Мислѣхъ си, да не би да ги нападне нѣкой звѣрь и ги изяде, ако сѣ отишле вждѣ гората, и още по вече почивхъ да се беспокоятъ. Като ги търсихъ на около, започнахъ да викамъ: „Михаиле! Кириле! Цвѣтко!“ Никакъвъ гласъ не имъ отговори. Само лаянията на кучегата достигахъ до ушитѣ имъ.

Петъръ извика нѣколко селяни, негови роднини, вземахъ свѣщи и трѣгнѣхъ да ги търсѣтъ.

Слѣдъ дълго лутанье изъ гората, най-послѣ намѣрихъ дѣцата. Прѣдъ себе си видѣхъ една жалостна картина: тритѣ дѣца, прѣгърнѣти, бѣхъ здървени отъ студъ и изглеждахъ като примрѣли. Тѣ видѣхъ какъ Михаилъ съблѣкалъ дрѣхата си, покрилъ Цвѣтка и легнѣлъ върху него, за да го запази отъ вѣгърѣтъ и студѣтъ.

Селянитѣ останѣхъ очудени отъ голѣмата обичъ на Михаила. Тѣ взехъ дѣцата и ги занесохъ въ селото. Накладохъ голѣмъ огънь и тѣ слѣдъ малко се свѣстихъ. Съ голѣма радостъ дѣцата се хвърлихъ, прѣгърнѣхъ родителитѣ си и имъ разказахъ какъ се изгубили въ гората.

П О Ж А Р Ъ .

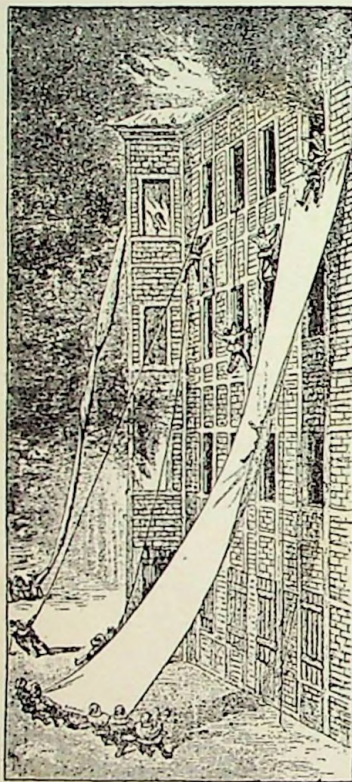
ова се е случило въ *Виена* прѣди нѣколко години. Една прѣкрасна вечеръ, най-голѣмиятъ театъръ въ градѣтъ билъ пълень съ хора. Всички чакали съ нетърпенье да се захване прѣставлението. Но колко останѣли очудени и растрѣперани, като видѣли че завѣсата гори Изведиѣжъ се чулъ страшиния викъ: „пожаръ! пожаръ!“

Огъньтъ съ голѣма яростъ обхванѣлъ цѣлия салонъ. Дѣскитѣ захванѣли да прашѣтъ; на около всичко горѣло.

Хората се разбѣгали къмъ вратата, като мнозина сѣ тѣпкали въ краката си. Мжжетѣ оставили женитѣ си, майкитѣ дѣцата . . . всѣки гледалъ да спаси себе си.

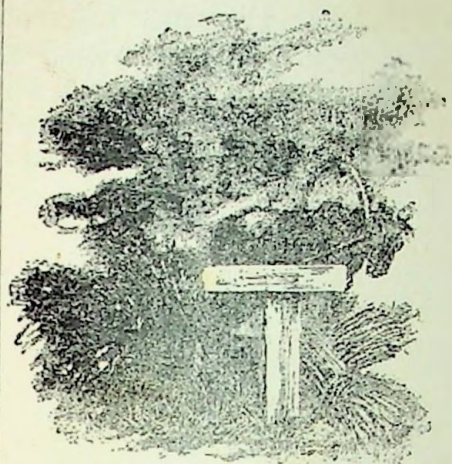
Отъ минута на минута огъньтъ се усилявалъ по вече;

захванълъ да гори и долния етажъ. Нѣмало вече никакъвъ исходъ. Спасението било само въ хвърганъето прѣзъ прозорцитѣ. Но кой ще се хвърли отъ такава височина! Ала смъртта отъ огъня ги е карала да се хвърлятъ и щомъ паднѣли на земята, веднага сж умирали. Нѣкои правели това отъ полуда. Прозорцитѣ били пълни съ хора и викали за помощъ. Тѣ си кжсали дрѣхитѣ и месата, ала всичко било напраздно—огънятъ е немилостивъ и непристѣпенъ.

На нѣкои мѣста сж спустижали дълги платна, подадени отъ долу, и сж се спускали по тѣхъ; други сж слизали по въжя. Но колко души могатъ да се спасятъ по този начинъ? Съвсѣмъ малко. Всичко това се продължавало само $\frac{1}{4}$ часъ. Слѣдъ малко стърчели едни одимени стѣни и още неизгорели дървета.

На мѣстото на този голѣмъ и най-хубавъ театъръ, слѣдъ пожарътъ мрачно се издигали неговитѣ изгорѣли стѣни. Слѣдъ нѣколко дена, като узнали кои сж станжали жертва на огъня, прѣброили ги и биле по-вече отъ 600 души. Такива нещастия докарваме съ нашитѣ си невникателни постѣпки.

БИЗОНЪ.

ова животно е отъ рода на рогатия добитъкъ. То е по голѣмо и отъ най-оправения нашъ волъ. Отличава се отъ нашия до-

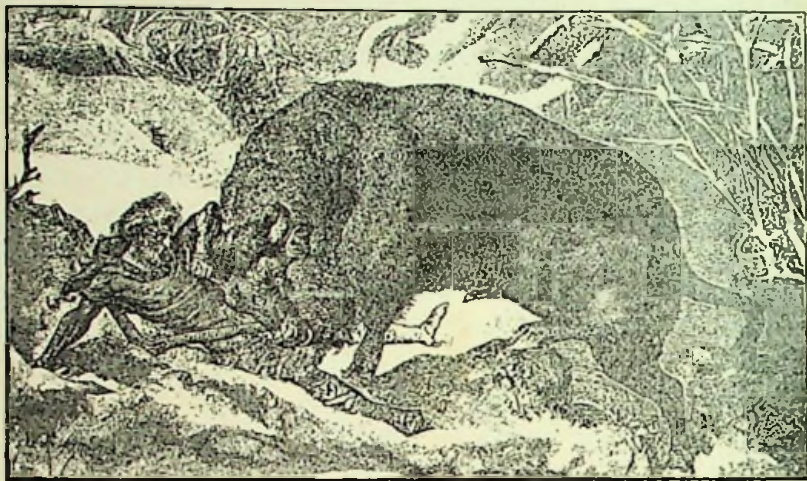
битъкъ по свирѣния си погледъ и по дългата си черна, къдрава козина, която покрива прѣдната частъ на тѣлото му и се спуща като грива.

Бизонитъ сж живѣли въ безбройни стада по голѣмитъ пасбища въ Сѣверна Америка, но сега сж останжли толкова малко, а може би, слѣдъ нѣколко години съвсѣмъ ще се изгубятъ, защото постоянно ги биждъ заради вкусното имъ месо.

Когато приближавала зимата, бизонитъ напушчали лѣтнитъ си пасбища и отивали по на югъ да си търсѣтъ други. Отъ гдѣто сж минавали, мѣстото е почернявало отъ бизони. Тогавъ никой не би си помислилъ, че тѣзи животни ще се изгубятъ нѣкога отъ тѣзи мѣста.

До като бизонитъ сж живѣли въ такива стада, тамкашнитъ жители сж имали голѣма полза отъ тѣхъ: хранили се отъ месото му, обличали се съ кожата му, а отъ рогата му правили лъжички, чашки и др. Ловътъ на бизони е било най-приятното имъ забавление. Ето какъ сж ловили бизонитъ: ловецътъ, въсѣднѣлъ на лекъ и пѣргавъ конь, се спуща въ стадото на бизонитъ и

върху най-хубавия отъ тѣхъ хвърля нѣколко стрѣли. Бизонътъ бѣга съ забититѣ въ тѣлото му стрѣли, а ловецътъ го прѣслѣдва до като падне на земята. Но по нѣкога леко ранения бизонъ става много свирепъ: ако ловецътъ случайно падне отъ коня, бизона се хвърга върху него и го убива съ рогата си.

Въ сегашно врѣме бизонитѣ ги биятъ съ пушка — това е и причината за тѣхното намаление.

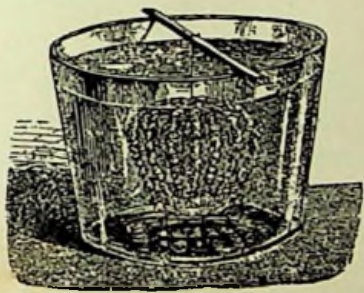
Бизонътъ е глупаво животно. Той не вижда чело-вѣка, когато се приближи до него — прѣчи му дългата грива, която се снуца прѣдъ очитѣ му. Той обича да лежи въ блатата и да се търкаля изъ прахътъ. Слѣдъ залязването на слънцето бизонитѣ отиватъ да пиѣтъ вода. Тогава тѣ вървятъ наредени единъ слѣдъ други.

Тамъ, гдѣто живѣе стадо бизони, никаква земледѣл-ческа сѣидба не може да стане, защото като прѣми-

нжтъ нѣколко пѣти прѣзъ сѣидбитѣ, опасватъ всичко и мѣстото заприличва на голо поле. Но сега тамошнитѣ жители не се боѣтъ отъ такава загуба, защото бизонитѣ се срѣщатъ твърдѣ на рѣдко.

КОРОНКА.

Ва да си направиме *коронка*, каквато виждаме на картинката, не е мѣчна работа. Вземете тънъкъ телъ, омутайте го съ вълненъ конецъ, па направете коронката. Слѣдъ това налѣйте въ единъ ссждъ гореща вода и туряйте въ неѣ **СОЛЬ**, до като солта прѣстани да се топи. Послѣ привържете на коронката единъ конецъ, конца на прѣчица, па турѣте коронката да виси въ течността. Като направитѣ това, оставѣте коронката нѣгдѣ, и чакайте.

Подиръ нѣколко дни вие ще видите, че водата ще се испари; ще остане само солта, отъ която една часть ще е на дѣното на ссжда, а останѣлата ще е полѣпнѣла по коронката въ видѣ на малки прозрачни кубчета.

Тъзи кубчета могатъ да станжтъ и по голъми, само че ще трѣбва да пригответе другъ растворъ и да по-топите коронката още веднѣжъ.

Колко още по-красива *коронка* ще имате, ако рас-твора е приготвенъ отъ стипца!

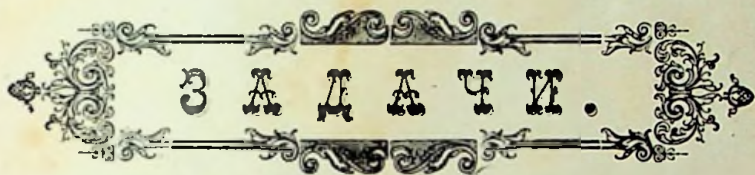
Срѣдство противъ кашлица отъ настинка.

Когато искаме да се избавиме отъ такава лека болестъ, при-чинена отъ настинка, можемъ да си послужемъ съ домашни срѣдства, т. е. съ туй, което имаме подъ ръка. Кашлицата произлиза отъ натрупването слюзъ и храчки въ *бронхитъ* (дихателнитъ трѣби). За прѣмахването на храчкитъ най-добро и просто срѣдство е слѣдущето: нарѣзва се на дреб-ни парчета кисело-сладка лѣбълка и се турга въ обикновенъ чайникъ; слѣдъ това се залива съ врѣла вода, покрива се и се чака $\frac{1}{2}$ часъ. Турж се захаръ, колкото си иска-ме и приемъ по една чашка отъ това горѣщо питие, нѣколко пѣти на день.

Изъ „Медицинска бестъда“.

Дѣтскитѣ трапезарии. Знаемъ вече че софийскитѣ учители, заедно съ други доброжелатели на бѣднитѣ дѣца, съставиха *Дружество за устрояване безплатни ученически трапезарии*. Това дружество е вече открило първата трапеза и е приготвило първия обѣдъ на 50 ученички и ученици. Числото на бѣднитѣ дѣца ще се увеличи отъ 50 на 100 души, а по послѣ, то ще може да дава безплатенъ обѣдъ и на по-вече отъ 100 бѣдни дѣца.

Вѣрваме че на скоро ще се устроятъ такива трапезарии и при другитѣ училища въ нашето отечество, защото всѣкому е извѣстно, че въ другитѣ градове има още по бѣдни дѣца отъ колкото въ София. М.

I.

Единъ стопанинъ ималъ 12 крави. Всѣка крава му давала на дeнь по 3.5 литри млѣко. Колко лева ще вземе стопанина за единъ мѣсець (30 д.), ако литърътъ на млѣкото го продава по 0.35 лева? М.

II.

Пограничиа рѣка сѣмъ между България и Турция; размѣстѣте първитѣ ми двѣ букви—втората за първа, а първата за втора,—ще получите женско име.

гр. Сливенъ.

Свобода П. Заграфска.

III.

Първата ми частъ отъ думата е *титла на владетелно лице*, втората *свързъ*, третата — *сжществително нарицателно* отъ мъжкий родъ. А цѣлата дума — име на единъ *пограниченъ български граиъ*.

Лѣсковецъ.

С. Ю. Касевъ.

IV.

		ч		
	т	к	п	
к	п	л	а	т
	а	п	е	
		е		

V.

п	р	б	л
а	а	р	з
о	а	р	з
о	о	о	а

Захарий Стефановъ (Варна)

Иванъ Атанасовъ (с. Джюлюница Кесаровско).

Размѣстѣте буквитѣ въ горнитѣ квадратчетата, та като ги четемъ отъ *горѣ* на *долу* и отъ *ляво* *къмъ* *дѣсно*, да се получатъ еднакви думи.

Рѣшили задачитѣ отъ V кн : Ст. Пв. Балчевъ (II отдѣл.). Слѣбо Неповъ, Пв. Н. П. Рилски, Г. Кечеджпевъ и Петко Н. Кишишевъ (IV отдѣл.), ученици въ гр. *Казанлъкъ*. Алекс. П. Илиевъ (IV отдѣл.), Витанъ Генковъ (IV Б. отд.), Трайко Атанасовъ и Х. Стефанъ Ивановъ (IV. отд.), ученици въ гр. *Карлово*. Д. п. Златевъ отъ гр. *Тръвна*; Никола Батулевъ (IV отд.) гр. *Варна*; Пв. Хр. Малушевъ (II кл.) гр. *Чирпанъ*; Еню Байковъ (III кл.) гр. *О. Пазаръ*; Г. Ивановъ Павловъ отъ гр. *Пловдивъ*; Мавриъ Димовъ и Радка Василева, ученици отъ III отд. *Гара-Канджикъ*; Аврамъ Исаковъ (IV отд.) гр. *Никополъ*.

Plotъ композиция.

Полуприса на ен. Младенца. 1818.